

La Comédiathèque

Een klein moordje zonder gevolgen

Jean-Pierre
Martinez

comediatheque.net

Een klein moordje zonder gevolgen

Jean-Pierre Martinez

Nederlandse vertaling en bewerking door de auteur

Van onvrijwillig overspel naar een al even onvrijwillige moord is maar een kleine stap, die verrassend gemakkelijk wordt gezet.
Moeilijker is het om het corpus delicti te laten verdwijnen...

Personages:

Alban

Ève

Christelle

Er is ook een bewerking van dit stuk voor twee mannen en één vrouw beschikbaar op de website van de auteur:

<https://comediatheque.net>

© La Comédiathèque

Opvoeringsrechten

Voor iedere openbare opvoering van dit toneelstuk, zowel door een amateurgezelschap als door een professioneel gezelschap, is voorafgaande toestemming vereist.

Jean-Pierre Martinez is een Franse auteur en lid van de Franse SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Nederland

In Nederland worden zijn opvoeringsrechten rechtstreeks door de SACD beheerd. Amateurgezelschappen en professionele gezelschappen dienen voor toestemming en informatie over de opvoeringsrechten contact op te nemen met de internationale afdeling van de SACD:

international@sacd.fr

België / Vlaanderen

In België worden zijn opvoeringsrechten beheerd door SACD België.

Amateurgezelschappen kunnen hun aanvraag voor opvoeringsrechten rechtstreeks online indienen via de website van SACD België:

www.sacd.be/nl

Professionele gezelschappen dienen rechtstreeks contact op te nemen met SACD België:

theatre@sacd.be

Bij problemen met een online aanvraag kunnen amateurgezelschappen eveneens via dit e-mailadres contact opnemen met SACD België.

Voor alle andere vragen kunt u rechtstreeks contact opnemen met de auteur via dit contactformulier :

[CONTACTFORMULIER](#)

EERSTE BEDRIJF

Een wat rommelige woonkamer met een burgerlijk-bohemien uitstraling. Een telefoon die op de grond is blijven liggen, rinkelt zonder dat iemand opneemt. Alban komt op, zichtbaar bezorgd. Er zit bloed aan zijn handen. Hij kijkt naar de telefoon zonder hem aan te raken.

Alban – Verdomme...

De telefoon houdt op met rinkelen. Hij haalt een zakdoek tevoorschijn, pakt de telefoon er voorzichtig mee op en stopt hem in zijn zak. Haastig probeert hij wat orde in de kamer te scheppen. Op de grond vindt hij een met bloed bevlekt overhemd, dat hij ontzet bekijkt.

Alban – O nee, dit meen je niet...

Er wordt aangebeld. Hij propt het overhemd onder een kussen van de bank. Er wordt opnieuw gebeld.

Alban – Ik kom eraan!

Hij verdwijnt even om open te doen en komt terug, gevolgd door Ève, zijn vrouw.

Ève – Sorry, ik ben mijn sleutels alweer vergeten. Vandaag gaat werkelijk alles mis. Ik was aangewezen om een vrouw te verdedigen die van moord wordt beschuldigd. Je zult lachen: een fanatieke doe-het-zelfster die haar man met een decoupeerzaag in drie stukken heeft gezaagd. En moet je horen... *(Ze onderbreekt zichzelf wanneer ze merkt dat Alban niet luistert.)* Jij ziet er ook niet best uit... Zit je nog altijd vast met dat idee voor je nieuwe stuk?

Alban – Ja, maar dat is het probleem niet...

Ève – Je begint me bang te maken. Wat is er aan de hand? Zeg niet dat je moeder vanavond komt eten.

Alban – Nee, nee, wees gerust...

Hij gaat op de bank zitten.

Ève – Dan kan het nooit zo erg zijn. Trouwens, wat wil je eten? Ik heb niet veel zin om te koken... We kunnen sushi bestellen en die voor de televisie opeten, toch?

Alban – Ja... Nou ja, nee... Mijn hoofd staat er niet echt naar.

Ève – Ik wist niet dat je hoofd ergens naar moest staan om een paar sushi's naar binnen te werken... *(Ze gaat naast hem zitten en kust hem.)* Het is niet alsof ik voorstel dat je me hier en nu wild neemt op het vloerkleed. *(Bij zijn gebrek aan enthousiasme.)* Wat een geestdrift... Ik bestel eerst wel twee menu's. Het voordeel van sushi is dat het niet kan afkoelen...

Alban – Lijken wel.

Ève kijkt verbaasd op bij die lugubere opmerking.

Ève – Goed... Terwijl we op de bezorging wachten, vertel jij me wat er aan de hand is, en dan zal ik alles doen om je levenslust terug te geven... *(Ze pakt haar telefoon en begint een nummer in te toetsen.)* Zoet of zout?

Alban – Wat?

Ève – De saus, voor de sushi! Zoet of zout?

Alban – Geen idee...

Hij staat op en begint door de kamer heen en weer te lopen.

Ève – Van allebei één, zoals altijd... *(In de telefoon.)* Ja, het is voor levering aan huis. Twee California-menu's. Precies, 9 rue Jules Ferry... Eén zoete en één zoute saus. Prima, dank u... *(Ze bergt haar telefoon op.)* Over een halfuur... Kom, ga naast me zitten. Mama zal wel voor je zorgen... *(Ze schuift een kussen opzij om plaats voor hem te maken, ziet het bebloede overhemd eronder uitsteken en trekt het tevoorschijn.)* Wat is dit voor gruwelijks? Wat is hier gebeurd? *(Ze ziet het bloed aan zijn handen.)* Ben je gewond?

Alban – Nee, ik... Het is mijn overhemd niet, en het is mijn bloed ook niet...

Ève – Van wie is dat bloed dan?

Alban – Luister, Ève, ik geloof dat ik iemand heb gedood...

Ève – Je gelooft het? Waar heb je het over?

Alban – Nee, eigenlijk... ik geloof het niet... Ik weet het zeker...

Ève – Maar Alban, dat kan toch niet. Je doodt niet zomaar iemand. Kijk naar mij. Ik heb vaak genoeg zin gehad om je moeder te vermoorden en ik heb het nog altijd niet gedaan. En weet je waarom?

Alban – Nee...

Ève – Omdat ik geen misdadiger ben, daarom! Ik handel niet uit een impuls. Ik denk na. Ik weeg de voor- en nadelen af. En dan denk ik: twintig jaar gevangenis is toch wel een hoge prijs voor het korte genoegen je moeder te wurgen.

Alban – Mannen kunnen blijkbaar veel minder goed weerstand bieden aan hun impulsen.

Ève – Luister, Alban, ik zie elke dag misdadigers in de rechtbank. En geloof me, jij hebt absoluut niet het profiel voor die rol...

Alban – Dat dacht ik zelf ook... Tot daarnet.

Ève – Het is een idee voor je nieuwe stuk!

Alban – Pardon?

Ève – Een vrouw komt na haar werk thuis en haar man vertelt haar dat hij haar minnaar heeft vermoord. Je wilt je idee op mij uitproberen, hè?

Alban – Verdomme, Ève, ik heb iemand gedood. Hoe moet ik het nog zeggen voor je me gelooft?

Ève – Het is niet genoeg om jezelf een moordenaar te noemen. Je moet het ook kunnen bewijzen.

Alban – O ja...?

Ève – Als je wist hoeveel mensen zichzelf beschuldigen van een misdaad die ze niet hebben gepleegd. Vorige week verdedigde ik nog een scout die ervan werd beschuldigd een priester te hebben vermoord. Je zult lachen, maar er waren nog een stuk of zes andere welpen die er ook mee opschepten dat zij hem hadden gedood... Ik heb me in allerlei bochten moeten wringen om de rechter ervan te overtuigen dat mijn cliënt echt de dader was.

Alban – Goed... En hoe heb je dat voor elkaar gekregen?

Ève – Heel eenvoudig... Alleen hij wist onder welke boom hij het lijk van die arme priester had begraven.

Alban – En?

Ève – En...? Where is the body?

Alban – Hiernaast, in de keuken.

Ève lijkt plotseling te beseffen hoe ernstig de situatie is.

Ève – In de keuken? Je maakt een grapje...

Alban – Wil je gaan kijken?

Ève kijkt in de richting van de keuken, aarzelt, maar ziet ervan af.

Ève – Maar... wat is er gebeurd? En wie is het eigenlijk?

Alban – Het is... Patrick.

Ève – Patrick?

Alban – Patrick.

Ève – O nee... Niet Patrick...

Alban – Had je liever gehad dat ik iemand anders had vermoord?

Ève – O mijn god, Alban... Zeg dat het niet waar is...

Alban – Dat zou ik graag willen... Helaas...

Ève – Dit is een grap, toch?

Alban – Je hebt zijn overhemd in je handen. Kijk... Zijn initialen staan op de manchetknopen gegraveerd.

Ève kijkt verbijsterd naar de manchetknopen.

Ève – P. S. ...

Alban – Patrick Sanchez. Trouwens, we kennen niemand anders die nog manchetknopen draagt, behalve op zijn trouwdag.

Ève – Maar Alban... waarom?

Alban – Het was een ongeluk...

Ève – Een ongeluk? Je bedoelt... een ongeluk in huis?

Alban – Zo kun je het noemen, ja...

Ève – Vertel! Je was de heg aan het snoeien, zag niet dat hij erachter stond te plassen en je sneed per ongeluk zijn... halsslagader door? Als het zoiets was, maak je dan geen zorgen, dat is geen moord. Met een goeie advocaat...

Alban – Helaas is het niet helemaal zo gegaan...

Ève – Hoe dan wel?

Alban – Laten we zeggen dat het eerder... een onopzettelijke doding was.

Ève – Hoezo onopzettelijk?

Alban – We hadden een gesprek.

Ève – Een gesprek? Je bedoelt ruzie?

Alban – Ja, goed... Ruzie, als je wilt...

Ève – Een flinke ruzie dus...

Alban – Flink genoeg om hem te doden, in elk geval. Maar ik heb nu al het gevoel dat ik word verhoord.

Ève – Sorry... Beroepsmisvorming.

Alban – Eén ding staat vast: ik heb hem gedood.

Ève is verslagen.

Ève – Dit is allemaal mijn schuld...

Alban – Wat?

Ève – Nou ja, niet rechtstreeks, maar toch...

Alban – Hoezo is het jouw schuld?

Ève – Ik laat je niet vallen, Alban. Een passionele moord is heel goed te verdedigen, weet je.

Alban – Een passionele moord? Bedoel je... Patrick en ik?

Ève – Je hebt hem gedood omdat ik met hem naar bed ben geweest, toch?

Alban (*verbijsterd*) – Jij bent met Patrick naar bed geweest?

Een moment van stilte.

Ève – Heb je hem daarom niet gedood?

Alban – Ik wist niet dat jij met hem naar bed was geweest!

Ève – Dat is lang geleden...

Alban – Hoe lang?

Ève – Weet ik niet meer... Een maand of zes...

Alban – Dat noem jij lang? Straks zeg je nog dat het verjaard is.

Ève – Het was... een ongeluk.

Alban – Juist... Een ongeluk in huis?

Ève – Het was geen verhouding, Alban... Het is maar één keer gebeurd. Ik heb nooit van hem gehouden...

Alban – Dat stelt me enorm gerust... Dat je met mannen naar bed kunt gaan van wie je niet houdt.

Ève – Niet met mannen! Alleen met Patrick, echt waar. Het was gewoon een misverstand! Patrick! Zie je mij nu echt met Patrick?

Alban – Ik herinner je eraan dat hij mijn beste vriend is.

Ève – Ik herinner jou eraan dat je hem hebt gedood...

Alban – En hoe is het dan gebeurd?

Ève – Het was... een vergissing.

Alban – Ik begrijp het... Onvrijwillig overspel, zoiets?

Ève – Precies!

Alban – Ik heb nog nooit zo'n waardeloze uitleg gehoord. Is dat je verdediging?

Ève – Laten we de rollen niet omdraaien, goed? Jij hebt een misdaad gepleegd, ik niet. En nu zul jij je tegenover de politie moeten verantwoorden.

Alban – Ben je van plan me bij de politie aan te geven?

Ève – Wat moeten we anders doen?

Alban – Dat was ik inderdaad van plan, voordat jij thuiskwam. Maar nu ik weet dat Patrick jouw minnaar was... gelooft niemand meer dat het onopzettelijk was!

Ève – Dus nu is het ineens mijn schuld! En hij was mijn minnaar niet, zoals jij dat noemt. We zijn maar één keer met elkaar naar bed geweest!

Alban – Hoe dan ook, iedereen zal denken dat het wraak was. Met voorbedachten rade. Ik krijg levenslang!

Ève – We leggen het uit...

Alban – Dat onvrijwillige overspel bedoel je?

Ève – Hé! Ik heb niemand gedood, begrepen?

Een stilte.

Alban – Wat doen we dan?

Ève – Hoezo, we?

Alban – Je laat me toch niet vallen? Jij bedriegt me met mijn beste vriend en nu ik hem heb gedood was jij je handen in onschuld?

Ève – Toen je hem doodde wist je nog niet eens dat ik met hem naar bed was geweest!

Alban – Laten we niet op woorden gaan zitten vitten.

Ève – Trouwens, dat is waar. Waarom heb je Patrick eigenlijk gedood?

Alban – Een stom verhaal.

Ève – Ik luister...

Alban – Laten we zeggen dat... hij toegaf dat hij mijn laatste stuk helemaal niet goed vond.

Ève – Je laatste stuk? Micro-ondes?

Alban – Goed, misschien was het niet mijn beste.

Ève – Daar liep werkelijk niemand warm voor.

Alban – Dank je dat je me daar zo tactvol aan herinnert...

Ève – Ik had je gezegd dat je de titel moest veranderen... En daarom heb je hem gedood? Omdat hij zei dat hij het stuk niet goed vond, terwijl iedereen het trouwens waardeloos vond?

Alban – Blijkbaar heeft dat een rivaliteit wakker gemaakt die al jaren tussen ons sluimerde. Patrick en ik waren altijd met elkaar in competitie. Om vrouwen bijvoorbeeld. Al op de middelbare school...

Ève – Goed, en toen?

Alban – We raakten slaags. Hij gleed uit en sloeg met zijn slaap tegen de hoek van de tafel.

Ève – Met al dat bloed op zijn overhemd dacht ik eerder aan een messteek.

Alban – Het bloed spoot overal heen. Uit zijn ogen, zijn neus, zijn oren. Hij heeft zeker een kwartier liggen stuiptrekken. En toen niets meer.

Ève – En het kwam niet in je op de ambulance te bellen?

Alban – Ik zeg wel een kwartier, maar het waren misschien maar een paar minuten of een paar seconden. Ik was in paniek. Verlamd. Ik had geen besef van tijd. Toen ik eindelijk wilde bellen, was het al te laat... *(Er wordt aangebeld. Alban kijkt ongerust.)* Denk je dat zij het zijn?

Ève – Wie? De ambulance?

Alban – De politie!

Ève – Als je ze niet hebt gebeld...

Alban – Misschien hebben de burens iets gehoord.

Ève – O nee, dat zal Christelle zijn...

Alban – Christelle? Patrick's vrouw?

Ève – Ken jij nog een andere Christelle?

Alban – Maar hoe kan zij nu al iets weten?

Ève – Ze weet van niets. Ze belde me een uur geleden. Ik was het helemaal vergeten. Ze wilde me iets belangrijks vertellen. Ik heb gezegd dat ze langs kon komen...

Alban – We doen niet open.

Ève – Dat vindt ze verdacht. Ik heb gezegd dat ik thuis was.

Alban – Je hebt gelijk... Doe jij dan open. Ik verstop me in de keuken.

Ève – Denk je niet dat we haar beter alles kunnen vertellen? Dan zijn we ervan af...

Alban – Haar vertellen dat het lijk van haar man hiernaast op de keukenvloer in een plas bloed ligt? Vind je dat echt de beste manier om haar te vertellen dat ze weduwe is?

Er wordt opnieuw aangebeld.

Ève – Oké... Ik probeer haar snel weer weg te krijgen, en daarna zien we wel.

Alban – Zorg vooral dat ze niet in de keuken komt.

Alban gaat zich in de keuken verstoppen. Ève stopt het overhemd opnieuw onder het kussen en gaat openmaken.

Ève – Ik kom eraan!

Ève gaat af en komt even later terug met Christelle.

Christelle – Sorry dat ik zomaar kom binnenvallen. Patrick is hier toch niet?

Ève – Patrick? Wat een vreemd idee... Nee, hoezo?

Christelle – Ik dacht dat ik beneden zijn scooter zag staan, maar goed. De ene scooter lijkt op de andere, toch?

Ève – Ja... Zeker...

Christelle – En Alban?

Ève – Ja, ja, die is er, maar... hij is aan het werk. Aan zijn nieuwe stuk. Je kent hem, als hij schrijft...

Christelle – Ik begrijp het... Zeker na die flop met zijn vorige stuk... Hoe heette dat ook alweer?

Ève – Micro-ondes.

Christelle – Het was toch duidelijk dat daar niemand warm voor zou lopen.

Ève – Ik neem aan dat je daar niet voor gekomen bent...

Christelle – Sorry dat ik jullie lastigval. Ik weet dat het geen goed moment is, maar het is belangrijk.

Ève – Natuurlijk! Je valt helemaal niet lastig. Als je al niet op je vrienden kunt rekenen wanneer je ze nodig hebt... Wil je iets drinken?

Christelle – Nee, dank je, het gaat wel...

Ève – Gelukkig... (*Christelle kijkt haar verbaasd aan.*) Nee, ik bedoel... Ga zitten, alsjeblieft... (*Christelle wil op de bank gaan zitten, vlak bij het kussen waaronder het overhemd ligt.*) Eh... nee, ga liever daar zitten.

Ève wijst naar een nogal ongemakkelijke kruk of poef.

Christelle (*gaat zitten*) – Goed...

Ève – Nee, het is alleen dat je op zo'n bank voor je het weet in slaap valt. Ik ben een beetje moe en... ik wil echt goed kunnen luisteren naar wat je te vertellen hebt... (*Ze pakt een vergelijkbare stoel en gaat ook zitten.*) Nou, wat was er zo belangrijk?

Christelle – Nou... Je gelooft het nooit... Ik heb net ontdekt dat Patrick me bedriegt.

Ève – Nee? En dat wist je niet?

Christelle – Eh... nee. Waarom, wist jij het soms?

Ève – Helemaal niet! Ik bedoel... Weet je met wie?

Christelle – Niet precies.

Ève – Des te beter, des te beter...

Christelle – Hoezo, des te beter?

Ève – Nee, ik bedoel: zou het niet nog erger zijn als je wist met wie?

Christelle – Geen idee...

Ève – En wat maakt het eigenlijk uit? Het belangrijkste is toch dat hij je bedriegt?

Christelle – Ja... Nou ja, je hebt gelijk. Het ergste zou zijn als hij me bedroog met iemand die ik ken.

Ève – Precies...

Christelle – Stel je voor: je ontdekt dat je man je bedriegt met je beste vriendin.

Ève – Waar heb je het over...?

Christelle – Nee, wees gerust. Ik zou jou zoiets nooit aandoen.

Ève – Dank je.

Christelle – Hoe dan ook, het is voorbij. Ik ga scheiden.

Ève – Loop niet meteen zo hard van stapel... Is dat niet wat snel? Misschien was het een ongeluk...

Christelle – Een ongeluk? Hoe bedoel je? Denk jij dat je zomaar per ongeluk bij iemand naar binnen rijdt? Omdat je even niet oplet? Daarna vul je een schadeformulier in en betaalt de verzekering?

Ève – Nee, natuurlijk niet, maar...

Christelle – En als de vent 's avonds thuiskomt zegt hij gewoon tegen zijn vrouw: trouwens, ik vergat het nog te zeggen, ik heb een klein ongelukje gehad, ik ben tegen de buurvrouw aangereden. Maar maak je geen zorgen, het was haar schuld.

Ève – Hij is tegen de buurvrouw aangereden?

Christelle – Nee, dat zeg ik maar! Het is een voorbeeld. Gaat het wel met jou? Ik heb de indruk dat dit verhaal jou nog meer van streek maakt dan mij.

Ève – Ik maak me zorgen om jou. Jullie waren zo'n stel... Als je Patrick en Christelle zei, dan was dat...

Christelle – Net als Alban en Ève.

Ève – Dus het idee dat jullie uit elkaar gaan...

Christelle – Zie je wel? Niets duurt eeuwig.

Ève – Met Adam en Eva is het uiteindelijk ook niet zo goed afgelopen.

Christelle – In elk geval slaap ik nooit meer onder hetzelfde dak als die klootzak.

Ève – Dat begrijp ik natuurlijk...

Christelle – En ik reken op jou voor mijn scheiding, hè?

Ève – Denk je? Ik weet niet of... Ik ken jullie allebei, dat kan ongemakkelijk worden.

Christelle – Je maakt een grapje? Jij bent mijn vriendin! Patrick is vooral Albans vriend. Wij kenden elkaar al lang voordat we hen leerden kennen, toch?

Ève – Dat is waar...

Christelle – Het zijn allemaal zwijnen, echt waar... Nou ja, ik bedoel Alban natuurlijk niet.

Ève – Natuurlijk.

Christelle – Al moet ik zeggen, die twee zijn aardig aan elkaar gewaagd...

Ève – Overdrijf nu ook weer niet... Alban zou echt nooit...

Christelle – Wacht maar, deze scheiding gaat hij voelen. Jij bent toch een killer?

Ève – Pardon?

Christelle – Als advocaat! Jij bent toch een killer? Dat is in elk geval je reputatie.

Ève – O ja?

Christelle – Paloma heeft me dat verteld. Jij hebt haar scheiding gedaan.

Ève – O ja?

Christelle – Natuurlijk! Ze was getrouwd met een tandarts. Een grote praktijk in het 16e arrondissement van Parijs. Blijkbaar deden zijn vrouwelijke patiënten in die stoel niet alleen hun mond open om hun tanden te laten verzorgen... Hoe dan ook, volgens haar heb jij haar man tot op het bot uitgekleeft.

Ève – Je moet niet overdrijven... Dat is niet precies de taak van een advocaat, weet je. Een scheiding is in de eerste plaats het mislukken van een gezamenlijk levensproject. Wij zijn er vooral om die breuk minder pijnlijk te maken...

Christelle – Doe niet zo bescheiden. Ik weet dat je een killer bent. En ik waarschuw je: Patrick wil ik tot de laatste cent uitwringen.

Alban komt terug met een met bloed bevlekte schort.

Alban – Hallo.

Christelle – Ik dacht dat jij aan je nieuwe meesterwerk zat te schrijven...

Alban – Ik was tegelijk een beetje aan het koken...

Christelle – Zo zo...

Alban – Weet je, schrijven heeft veel weg van koken... Goede ingrediënten om mee te beginnen. Een goed recept. Een beetje zout. Een beetje peper. En daarna laat je het gewoon sudderen...

Christelle – Juist... Ik wist niet dat je ook nog een keukenprins was... Wat is je specialiteit?

Alban – Wildzwijnpaté.

Ève – Zijn beroemde geheime recept. Als hij dat maakt, mag niemand de keuken in...

Alban – En met jou, gaat het?

Ève – Patrick heeft ons verlaten... Ik bedoel: Christelle... Ze heeft besloten Patrick te verlaten...

Alban – Nee?

Christelle – Ik heb net ontdekt dat die klootzak me bedriegt. Wist jij daar iets van?

Alban – Ik? Helemaal niet! Waarom zou ik daar iets van weten?

Christelle – Ik ken die mannelijke solidariteit. Als er een alibi voor een vriend moet worden geregeld. Of desnoods een logeerkamer...

Alban – Je zit echt helemaal verkeerd, Christelle... We zijn vrienden! Hoe kun je denken dat...

Christelle – Sorry, het zijn de zenuwen... Ik begin onzin uit te kramen.

Ève – Je blijft hier nog even tot je wat rustiger bent. Daarna ga je naar huis en slapen, en morgen praten we er opnieuw over. Met een helder hoofd. Goed?

Christelle – Naar huis? Ik zei toch dat daar geen sprake van is! Nu jullie hier allebei zijn, wil ik jullie trouwens iets vragen...

Alban – Ja...?

Christelle – Zouden jullie het erg vinden als ik vannacht hier slaap?

Ève – Nou, het is alleen dat...

Christelle – Morgen bedenk ik wel iets... Of ik trek voorlopig bij mijn moeder in. Maar vanavond... *(Ze begint te snikken.)* Ik wil niet alleen zijn... En jullie zijn mijn enige vrienden...

Ève gaat naar haar toe om haar te troosten.

Ève – Natuurlijk, vanzelfsprekend...

Christelle – Ik wist dat ik op jullie kon rekenen... Ik zie mezelf hier nu niet meteen met mijn moeder over praten. Ze had een hekel aan Patrick. Ze heeft altijd gezegd dat hij een rokkenjager was. Helaas had ze gelijk. Maar ik heb nu geen zin om haar preken aan te horen. Bij jullie...

Ève – Natuurlijk, wij zijn er voor je. Toch, Alban?

Christelle – Jullie zijn echte vrienden. Dat raakt me echt...

Christelle valt Ève in de armen.

Ève – Maak je geen zorgen, het komt wel goed... Hoop ik...

Alban – Ik laat jullie even onder vrouwen. Ik ga mijn paté afmaken...

Ève kijkt hem ontzet na.

Christelle – Als hij nu voor me stond, weet ik niet waartoe ik in staat zou zijn. Ik zweer het je... Ik zou hem zelf ook wel tot gehakt willen maken, dat zwijn.

Ève – Zeg dat nou niet...

Christelle (*veegt haar tranen weg*) – Sorry dat ik je dit allemaal aandoe.

Ève – Gaat het wat beter?

Christelle – Een beetje... Maar nu wil ik toch wel iets drinken.

Ève – Eh... Ja... Wat wil je?

Christelle – Een glas kraanwater is prima. Doe geen moeite, ik haal het zelf wel even in de keuken.

Ève – Nee!

Christelle (*verbaasd*) – O ja, natuurlijk... De wildzwijnpaté.

Ève – Wat jij nodig hebt is iets sterks, geloof me.

Christelle – Ik weet niet of...

Ève – Ik drink met je mee. Ik kan zelf ook wel iets gebruiken.

Christelle – O ja?

Ève haalt uit een kast een fles en twee glazen en schenkt ze vol. Ze heft haar glas.

Ève – Kom, we laten ons niet kisten, hè? (*Ze raakt in de war.*) We komen hier wel uit...

Ève barst in tranen uit en nu is het Christelle die haar probeert te troosten.

Christelle – Ik wist dat je een vriendin was, maar ik had echt niet gedacht dat het je zó zou aangrijpen...

Ève herpakt zich.

Ève – Kom, proost. Patrick komt er niet van terug, maar wij worden er misschien wat rustiger van.

Ze drinkt haar glas in één teug leeg. Christelle doet hetzelfde.

Christelle – Nou... Daar zou een dode nog van wakker worden...

Ève – Was het maar waar...

Christelle – Wat is dit eigenlijk?

Ève – Aardappelalcohol.

Christelle – O ja, dat... Je proeft heel duidelijk de... Eigenlijk smaakt het nergens naar, toch?

Ève – Nee.

Christelle – Maar je luchtwegen gaan er wel van open...

Ève – Ja...

Stilte.

Christelle – Hoe heb ik zo stom kunnen zijn...?

Ève – Pardon?

Christelle – Met Patrick! Ik heb echt niets zien aankomen...

Ève – Misschien komt hij terug... Het is allemaal maar een nachtmerrie. Straks worden we allemaal wakker.

Christelle – Helaas denk ik het niet... Je vroeg daarnet of ik wist wie het was...

Ève – Wie?

Christelle – Degene met wie Patrick me heeft bedrogen!

Ève – En?

Christelle – Was het er maar één...

Ève – Hoe bedoel je?

Christelle – Ik ontdekte toevallig, nadat ik het wachtwoord van zijn zogenaamde werkcomputer had gekraakt, dat Patrick een profiel heeft op een datingsite...

Ève – Een dating...?

Christelle – DateZonderMorgen.com... Hij bedriegt me niet met één vrouw, Ève. Hij bedriegt me met honderden!

Ève – Nee toch?

Christelle – Hij is een regelrechte seksverslaafde, zeg ik je. Oud, jong, dik, dun, blond, donker... Hij is bepaald niet kieskeurig. Hij pakt alles wat beweegt.

Ève – O ja...?

Christelle – En je moest eens zien wat ze in die chats allemaal blootgeven...

Ève – Letterlijk? Zet hij daar zelfs foto's van hun...?

Christelle – Nee, ik bedoel wat ze schrijven. Hun chatgesprekken op die datingsite.

Ève – Natuurlijk. Er zijn grenzen.

Christelle – Nou, Patrick legt die grenzen behoorlijk ver, kan ik je verzekeren...

Ève – Zo erg?

Christelle – Als je die gesprekken las... Ik leer hem echt opnieuw kennen. Want bij mij is het allemaal nogal braaf en voorspelbaar...

Ève – Ja, bij mij ook... Ik bedoel, bij Alban en mij.

Christelle – Pas maar op. Je denkt dat je ze kent, en dan op een dag...

Er klinkt het geluid van een elektrisch mes, een elektrische heggenschaar of een kettingzaag...

Ève – Hij is de heg aan het snoeien...

Christelle – Terwijl hij wildzwijnpaté maakt?

Het lawaai wordt luider.

Ève – Misschien moet ik toch maar even gaan kijken wat hij aan het doen is... Zal ik jou intussen de logeerkamer laten zien?

Christelle – Hoeft niet, ik weet waar die is... En nogmaals bedankt voor alles.

Christelle gaat af. Alban komt terug.

Alban – Waar is ze gebleven?

Ève – Ik heb haar gewurgd en voorlopig in de badkuip gelegd. Als we toch bezig zijn, kunnen we net zo goed alle lastige getuigen uitschakelen.

Alban – Dat heb je toch niet gedaan?

Ève – Natuurlijk niet! En jij? Kun je me uitleggen wat hier aan de hand is? Wat was dat voor lawaai?

Alban – Ik kon hem niet midden in de keuken laten liggen.

Ève – En dus?

Alban – Ik heb hem in de vriezer gelegd. Tot we hebben besloten wat we met het lichaam doen.

Ève – En tussendoor ben je de heg gaan snoeien? In de keuken?

Alban – Nee, maar... hij paste er niet in één stuk in...

Ève – O mijn god... Dit kan toch niet waar zijn... Hoe zijn we hier in vredesnaam beland, Alban? Ik bel meteen de politie.

Ze pakt haar telefoon.

Alban – Wil je me de gevangenis in sturen?

Ève – Daar horen misdadigers toch thuis?

Alban – Ik zeg je toch dat het een ongeluk was.

Ève bedenkt zich.

Ève – Weet je zeker dat hij dood is?

Alban – Bedoel je: weet ik zeker dat hij echt dood was voordat ik hem met de heggenschaar in drie stukken sneed? Want nu lijkt me daar weinig twijfel over mogelijk...

Ève – Ik had nooit gedacht dat ik zoiets ooit uit de mond van mijn eigen man zou horen.

Alban – Je kent de formule... In goede en slechte tijden... Daar had je eerder aan moeten denken.

Ève – Eerder dan wat?

Alban – Eerder dan mij met Patrick te bedriegen, bijvoorbeeld...

Ève – Je bent gek geworden, Alban. Je hebt hulp nodig. Je zegt zelf dat het een onopzettelijke doding was. We beroepen ons op tijdelijke ontoerekeningsvatbaarheid.

Ève toetst een nummer in.

Alban – Doe dat niet...

Ève – Het is de enige oplossing, geloof me.

Alban – Jij wordt als medeplichtige beschouwd.

Ève – Waarom in hemelsnaam?

Alban – Zijn vrouw is hier. Je hebt haar niets verteld.

Ève – Maar waarom zou ik jou hiermee hebben geholpen?

Alban – Omdat hij jou óók bedroog! Je wilde wraak.

Ève – Hoezo bedroog hij mij?

Alban – Ik heb jullie daarnet gehoord. Ik ken zijn profiel op die datingsite wel...

Ève – Dus jij wist ervan?

Alban – Als het om seks gaat, kunnen mannen ontzettend opschepperig zijn... Soms vraag je je af of ze hun vrouw niet alleen bedriegen om daarna tegenover hun vrienden over hun veroveringen te kunnen pochen. Het jagersinstinct...

Ève – En je hebt mij niets verteld?

Alban – Wat had je eraan gehad? Behalve dat je in een ongemakkelijke situatie tegenover Christelle terecht kwam...

Ève – Ik begrijp het. Je wilde me eigenlijk beschermen. Hoe dan ook, ik had geen enkele reden om Patrick te doden.

Alban – Vind je...?

Ève – Waarom zou ik?

Alban – Jaloezie. Net als Christelle...

Ève – Je bent niet goed wijs...

Alban – Jij dacht dat je de enige was. Je kon niet verdragen dat je ontdekte dat je maar één van zijn vele veroveringen was. En toen ik zei dat ik hem wilde doden, heb jij me geholpen. Om zelf ook wraak te nemen.

Ève – Je bent echt stapelgek, Alban!

Alban – Dan zijn we allebei gek. Soort zoekt soort. Ik zie de krantenkoppen al voor me: ‘Duivels echtpaar hakt lijk van beste vriend in stukken en bewaart de resten in de vriezer. Daarna dineren ze rustig met de weduwe in de kamer ernaast...’

Ève – Jij zou de politie zo'n verhaal vertellen? Alleen om mij mee te sleuren in je ondergang? Dat is monsterlijk!

Alban – Maar ik hoef dat helemaal niet te vertellen! Dat is wat de rechter zelf zal denken. Zelfs als ik volhoud dat ik de enige schuldige ben, zal hij ervan overtuigd zijn dat ik jou probeer te beschermen.

Ève lijkt uit haar evenwicht gebracht.

Ève – Denk je?

Alban – Hoe dan ook is je carrière als advocaat voorbij. Wie vertrouwt zijn scheiding toe aan iemand die haar minnaars met een heggenschaar in stukken snijdt?

Ève – Helaas heb je gelijk...

Alban – En zie jij jezelf al aan de rechter uitleggen dat je me per ongeluk hebt bedrogen?

Ève – Maar dat is echt waar!

Alban – Onvrijwillig overspel? Vertel het mij maar eens. Kijken of je mij kunt overtuigen...

Ève – Het was dat weekend dat jij naar Lille was voor de première van Micro-ondes. Ik moest naar Bordeaux voor een proces dat uiteindelijk werd uitgesteld.

Alban – Zeg liever dat je niet bij dat fiasco wilde zijn...

Ève – Hoe dan ook, we waren allebei niet thuis. Het huis hoorde leeg te zijn.

Alban – Patrick had gevraagd of hij de sleutels mocht hebben om hier een van zijn veroveringen te ontmoeten. Dus dat was jij?

Ève – Helemaal niet! Ik kwam midden in de nacht onverwacht thuis. Ik wist niet dat jij hem ons huis had uitgeleend... en ons echtelijk bed, om met een van zijn minnaressen naar bed te gaan!

Alban – Het is het enige tweepersoonsbed in huis... En toen?

Ève – Ik ben bij thuiskomst meteen in bed gekropen.

Alban – Bij Patrick...

Ève – Ik merkte wel dat er iemand lag, maar ik dacht dat jij het was! Ik dacht dat je na je première toch maar meteen 's nachts naar huis was gekomen. Omdat ik wist dat het een flop zou worden, verbaasde me dat niet...

Alban – Dank je...

Ève – Ik maakte geen lawaai omdat ik je niet wakker wilde maken.

Alban – Maar uiteindelijk werd je bedgenoot toch wakker.

Ève – Patrick's slet was waarschijnlijk midden in de nacht vertrokken. En blijkbaar had hij zin in nog een ronde.

Alban – Dus jij viel in als reserve. Je kwam bij de rust het veld op, zeg maar...

Ève – Hij moet mij voor haar hebben aangezien. Pas de volgende ochtend zag ik dat jij het niet was die naast me lag. Al had ik die nacht wel gedacht dat er iets vreemd was.

Alban – Hoezo, was het beter dan anders?

Ève – Dat heb ik niet gezegd... Laten we zeggen dat het anders was... En ik begreep ook niet waarom je me per se Alexandra 69 wilde noemen.

Alban – Hij heeft alles uit de kast gehaald, bedoel je?

Ève – Laten we zeggen dat... ik niet meer gewend was aan zoveel... fantasie.

Alban – En je zit me ook nog uit te lachen...

Christelle komt terug.

Christelle – Sorry... Mag ik een tandenborstel van je lenen? Ik ben in alle haast vertrokken. Ik had nergens op gerekend...

Alban – Zorg er vannacht in elk geval voor dat je niet in het verkeerde bed stapt... Je weet maar nooit...

Christelle – Eh... ja...

Alban – Ik laat jullie alleen... Jullie hebben vast heel wat te bespreken... Ervaringen uit te wisselen...

Hij gaat af.

Christelle – Wat bedoelde hij daarmee?

Ève – Geen idee... Nou ja, eigenlijk wel...

Christelle – Wat dan?

Ève – Hij beschuldigt mij ervan dat ik hem heb bedrogen.

Christelle – En... is dat waar of niet?

Ève – Het was... onvrijwillig overspel.

Christelle – Onvrijwillig overspel...? Is dit een grap?

Ève – Nee.

Christelle – O...

Ève – Ik kwam op een dag thuis. Er lag een man in mijn bed. Pas de volgende ochtend ontdekte ik dat het mijn echtgenoot niet was...

Christelle – Meen je dat nou?

Ève – Absoluut.

Christelle – Wie wil je dat laten geloven, Ève? Toch niet je man, hoop ik...

Ève – Je hebt gelijk... Het klinkt volkomen ongeloofwaardig.

Christelle – Jammer eigenlijk. Stel je voor: het genot zonder het schuldgevoel.

Ève – En zonder de straf...

Christelle – Was het tenminste de moeite waard?

Ève – Nou, ik moet toegeven dat... ja, het absoluut de moeite waard was.

Christelle – Als je iemand bedriegt zonder het te weten, bedrieg je hem eigenlijk niet, toch...? (*Ze schieten allebei nerveus in de lach.*) Ja... Maar als Patrick mij zo'n idioot verhaal zou vertellen, dan zou hij me echt voor volslagen achterlijk houden...

Ève – Natuurlijk, maar... vind je niet dat je in een relatie ook moet kunnen vergeven?

Christelle – Vergeven? Ik zou hem kunnen vermoorden, echt waar.

Ève – Bij wijze van spreken, neem ik aan.

Christelle – Heb jij nooit gedacht dat je iemand zou kunnen vermoorden?

Ève – Nou...

Christelle – Als Alban jou bijvoorbeeld bedroog, zou je hem dan kunnen vermoorden?

Ève – Waarom? Weet jij soms iets wat ik niet weet?

Christelle – Nee, nee, helemaal niet...

Ève – En jij dan? Heb jij Patrick nooit bedrogen?

Christelle – Nee... Nou ja... Het hangt ervan af wat je bedriegen noemt.

Ève – O ja?

Christelle – Ik bedoel, technisch gezien...

Ève – Ik begrijp het... Is pijpen vreemdgaan? Dat soort vragen...

Alban komt terug.

Alban – Goed... We kunnen aan tafel.

Ève – Aan tafel? Om eindelijk alles op tafel te leggen?

Alban – Ik had het alleen over het eten...

Christelle – O ja, natuurlijk... De wildzwijnpaté...

Ève – Ik ga me even opfrissen...

Ève gaat af. Een ongemakkelijke stilte.

Christelle – Je hebt het haar niet verteld?

Alban – Wat?

Christelle – Over ons kleine misstapje, vorig jaar met oud en nieuw.

Alban – Natuurlijk niet! Waarom?

Christelle – Geen idee... Ik vind haar vreemd doen...

Alban – Daar heeft het niets mee te maken, echt niet.

Christelle – Nee, want we hebben er daarna nooit meer over gepraat... Ik had een beetje te veel gedronken. Jij ook... Maar het betekende niets, daar zijn we het toch over eens? Het was gewoon... een klein ongelukje.

Alban – O nee... Begin jij nu ook al over ongelukken?

Christelle – Sorry dat ik het weer oprakel. Dat had ik niet moeten doen...

Alban – Ik was het al vergeten...

Ève komt terug en ziet er wat verward uit.

Ève – Nou, gaan we dat zwijn opeten of niet?

Er wordt aangebeld.

Alban – Wie kan dat nu weer zijn...?

Ève – De politie?

Christelle kijkt bezorgd naar hun vreemde gedrag.

Alban – Ik ga wel... Als ik over vijf minuten niet terug ben, waarschuw dan mijn advocaat...

Ève werpt Christelle een veelbetekenende blik toe om haar gerust te stellen.

Ève – Het is een spelletje van ons.

Christelle – Goed...

Ève – Hou je van wildzwijn?

Christelle – Ja, nou ja...

Alban komt terug met een pakje.

Alban – Het was de sushi.

Ève – O ja, natuurlijk, dat was ik helemaal vergeten.

Christelle – Hebben jullie óók nog sushi besteld?

Een ongemakkelijk moment.

Zwart.

TWEEDE BEDRIJF

Christelle – Complimenten voor je paté, Alban. Hij was echt heerlijk.

Alban – Dank je... Sorry voor die hagelkorrel waar je bijna een tand op brak. Hoe goed je ook oplet, er blijft er altijd wel eentje zitten.

Christelle – Het valt niet mee om ieder spoor van je misdaad uit te wissen, hè? Maar ik wist niet dat je jaagde...

Ève – Nee, gek genoeg wist ik dat ook niet...

Alban – Tegenwoordig is dat niet iets waar je graag mee te koop loopt.

Christelle – Dus jij hebt dat arme zwijn echt gedood?

Alban – Ach, ik ben nog maar een beginner... Ik schiet niet bepaald geweldig.

Christelle – Nee, dat kan ik bevestigen...

Alban – Ik bedoel met een geweer. Op de jacht...

Christelle – Een wildzwijn is toch behoorlijk groot. Daar hoeft je geen scherpschutter voor te zijn, lijkt me.

Alban – Eigenlijk was het eerder... een ongeluk.

Christelle – Een ongeluk? Natuurlijk...

Alban – Ik kwam met lege handen terug van een jachtpartij... Met Patrick trouwens. En onderweg sprong dat zwijn ineens voor mijn auto.

Christelle – Misschien was het depressief. Wilde het een einde maken aan zijn leven als varken...

Alban – Ja, waarschijnlijk...

Christelle – Nou... Jij hebt ook wel lef...

Alban – Pardon?

Christelle – Ik bedoel, je bent nogal een buitenmens... Jagen, golfen...

Ève – Golf jij ook?

Alban – Ja, ik ben er weer een beetje mee begonnen...

Christelle – En... golf je echt met Patrick, of is dat alleen een alibi voor zijn avontuurtjes met zijn minnaressen?

Alban – Nee, nee, we golfen echt, geloof me. Patrick is trouwens erg speels... Ik bedoel: hij is een heel goede speler.

Christelle – Ja... Volgens hem ligt er een prachtige 18-holesbaan in het bos van Fontainebleau... Met zelfs een hotel erbij, geloof ik.

Ève – Dat klinkt verleidelijk... Daar moet je mij ook eens mee naartoe nemen, Alban. Ik zou golf best eens willen proberen.

Christelle – In elk geval moet je me het recept voor die wildzwijnpaté geven. O nee, sorry... Dat is natuurlijk óók geheim...

Een ongemakkelijke stilte.

Ève – Nog wat salade?

Christelle – Dank je, echt... Ik krijg geen hap meer door mijn keel...

Alban – Als je wilt gaan liggen, doe gerust.

Christelle – Met alles wat er gebeurd is weet ik niet of ik meteen kan slapen... Maar het is goed om te weten dat je in zo'n situatie op je vrienden kunt rekenen.

Ève – Doe alsof je thuis bent, Christelle...

Alban – Nog een toetje?

Ève – We hebben ijsjes in de vriezer...

Christelle – Dank je, hoeft niet... Ik ga even mijn handen wassen, als het mag...

Ze staat op.

Alban – Doe dat liever in de badkamer. De keuken is nogal een rommeltje...

Ze gaat af. Alban neemt nog wat paté.

Ève – Jij neemt het allemaal nogal goed op, zo te zien... Je eetlust lijdt er in elk geval niet onder.

Alban – Helpt het ergens bij als ik mezelf laat verhongeren?

Ève – Waarom heb je haar verteld dat je jaagt?

Alban – Geen idee... Het kwam zomaar in me op... Ik moest toch iets verzinnen om te voorkomen dat ze haar neus in de keuken zou steken.

Ève – En die paté? Wat is dat precies? Of kan ik die vraag beter niet stellen...

Alban – Nee, nee... Dat is echt waar... Het is wildzwijnpaté...

Ève – Over dat golfen moeten we het ook nog hebben, want dat verhaal ruikt niet helemaal fris...

Alban – Maar ik heb niets te verbergen...

Ève – Behalve een lijk... Ik vraag het nog één keer: dit is geen grap, toch? Want dan zou hij werkelijk van bijzonder slechte smaak zijn. Ik herinner je eraan dat de weduwe in de kamer hiernaast zit...

Alban – Kijk maar in de vriezer als je wilt. Maar ik waarschuw je: het is geen fraai gezicht.

Ève – Ik wil niets zien. En ik wil niets weten.

Alban – Je zult moeilijk kunnen beweren dat je van niets wist... We hebben het niet over een paar ingevroren baby's, verstopt tussen twee stapels hamburgers. Het gaat om een vent van één meter vijfnegentig, verdeeld over drie stukken van vijfenzestig centimeter...

Ève – Je bent een monster... Een lijk verbergen, weet je wat daar voor straf op staat? Wil je dat ik de mooiste jaren van mijn leven in de gevangenis doorbreng?

Alban – We zitten in hetzelfde schuitje, Ève. Je moet me helpen!

Christelle komt terug.

Christelle – Ik ga hem bellen.

Ève – Ik weet niet of dat zo'n goed idee is.

Christelle – Hij zal toch moeten weten dat ik hem verlaat!

Ève – Wil je er niet nog even over nadenken?

Christelle – Ik heb er genoeg over nagedacht, geloof me. Ik vergeef hem nooit wat hij me heeft aangedaan.

Alban – Maar met hem praten kan misschien tot morgen wachten, toch?

Christelle – Als ik vanavond niet thuiskom, vraagt hij zich af waar ik ben. Straks belt hij de politie.

Ève – Ja, dan kun je hem misschien beter waarschuwen.

Alban – In zijn toestand lijkt het me sterk dat hij de politie belt, maar goed...

Christelle – In zijn toestand?

Alban – Ik bedoel... Misschien vermoedt hij al iets en voelt hij zich hier zelf ook niet erg prettig bij.

Ève – Wil je niet gewoon naar huis gaan? Morgen is er weer een dag...

Christelle – Ik slaap geen nacht meer onder hetzelfde dak als die klootzak.

Ève – Denk je dat je nu in staat bent met hem te praten?

Christelle – Wees gerust, ik ga niet met hem discussiëren over de verkoop van het huis of wie de hond krijgt. Ik zeg dat hij contact moet opnemen met mijn advocaat. Met jou dus.

Alban – Dus jij gaat de scheiding doen?

Ève – Ik weet het niet... Ja... Christelle heeft het gevraagd...

Alban – Goed... Als je hem nu echt wilt bellen... zullen wij je alleen laten?

Ève – Als je rustig wilt praten, kun je naar de...

Alban – In elk geval niet naar de keuken.

Christelle – Jullie storen me niet, integendeel.

Ze belt. In de kamer hiernaast klinkt een telefoon.

Christelle – Vreemd, het klinkt alsof er hiernaast een telefoon gaat...

Alban – Dat zal de mijne zijn.

Christelle – Neem je niet op?

Alban – Ja, ja... Ik ga al...

Hij gaat af, onder de verbaasde blik van Ève.

Christelle – Hij blijft maar overgaan...

Ève – Ja... Dat verbaast me niet.

Christelle – Waarom zeg je dat?

Ève – Als hij jouw nummer op zijn scherm ziet en weet waarom je belt... dan neemt hij misschien liever niet op.

Christelle – Patrick? Ik ben het... Ik weet alles. Alles wat? Ja hoor, speel maar de onschuldige. Je golfbaan met achttien holes, precies. Hoe heet je ook alweer op DateZonderMorgen.com? O ja, Patrick327. Er lopen daar blijkbaar al genoeg idioten rond met dezelfde fantasieloze voornaam. Klootzak! Is dat alles wat je te zeggen hebt? Zielig figuur. Het is voorbij, Patrick327. De volgende keer dat je iets tegen me wilt zeggen, neem je contact op met mijn advocaat. Die ken je heel goed: Ève. Ja, Ève! De vrouw van Alban, je beste vriend. Daar sta je met je mond vol tanden, hè? Fijne avond nog, klootzak! *(Ze bergt haar telefoon op.)* Zo, dat lucht op...

Ève is verbijsterd.

Ève – Met wie sprak je?

Christelle – Hoe bedoel je, met wie? Met hem natuurlijk. Met wie anders?

Ève – Patrick? En wat zei hij?

Christelle – Niet veel. Wat zou hij moeten zeggen? Maar hij klonk wel vreemd. Ik denk dat ik een aspirine neem. Ik voel hoofdpijn opkomen... Mag ik wat water uit de badkamer pakken?

Ève – Ga je gang.

Christelle – De klootzak...

Christelle gaat af. Alban komt terug.

Alban – Gaat het? Wat is er gebeurd?

Ève – Jij hebt me mooi voor de gek gehouden!

Alban – Wat?

Ève – Christelle. Ze heeft net met Patrick gesproken aan de telefoon.

Alban – Dat was ik.

Ève – Pardon?

Alban – Patrick's telefoon! Die zat in zijn zak en is daar natuurlijk gebleven... Ik heb opgenomen om geen argwaan te wekken...

Ève – Nee toch? Daarom zei ze dus dat hij zo vreemd klonk.

Alban – Ik heb gedaan zoals op televisie. Ik sprak door een zakdoek.

Ève – Jij bent echt gestoord...

Alban – Zo hebben we een alibi. Ik kan hem hier een uur geleden niet hebben gedood als zij hem net nog aan de telefoon heeft gehad.

Ève – Tenzij de politie het briljante idee krijgt het gesprek te lokaliseren. En ontdekt dat het uit onze keuken kwam.

Alban – Denk je echt dat ze zo grondig gaan zoeken?

Ève – We hebben het wel over een moord.

Stilte. Alban doet alsof hij begint te huilen.

Alban – Als je wist hoeveel spijt ik heb... Als ik maar een uur terug kon in de tijd... Maar dat kan helaas niet...

Ève – Heb je hem echt gedood omdat hij je stuk niet goed vond?

Een stilte.

Alban – Nee... Niet alleen daarom...

Ève – Waarom dan?

Een stilte.

Alban – Hij bekende dat hij met jou naar bed was geweest.

Ève – Goed... Waarom heb je me dat dan niet meteen verteld?

Alban – Ik wilde zien of jij het uit jezelf zou zeggen...

Ève – Dus jij geloofde hem ook niet toen hij zei dat het gewoon een misverstand was.

Alban – Patrick heeft niet gezegd dat het voor hém een misverstand was. Dat is juist het probleem...

Ève – De klootzak... Ik vermoord hem!

Alban – Dat heb ik al gedaan... Ik vraag je alleen me te helpen het lichaam te laten verdwijnen. Als je van me houdt... Hou je van me?

Ève – Natuurlijk hou ik van je. Hoe kun je daaraan twijfelen?

Alban – Ik geloof je.

Ève – En ik? Geloof jij mij als ik zeg dat ik per ongeluk met hem naar bed ben geweest?

Alban – Ik probeer het... Geef toe dat het niet makkelijk is...

Ève – Wat kan ik doen om je te bewijzen hoeveel ik van je hou...?

Alban – Je hebt al heel wat gedaan. Maar je hebt gelijk, ik kom hier nooit mee weg. En ik wil jou niet als medeplichtige met me meesleuren naar de gevangenis. Ik bel de politie.

Ève – Nee, wacht!

Alban – Wat?

Ève – Ik wil niet dat je jarenlang de gevangenis in gaat.

Alban – Maar wat doen we dan?

Ève – Ik help je Patricks lichaam te laten verdwijnen...

Alban – En hoe doen we dat?

Ève – Geloof me, als advocaat hebben heel wat cliënten me hun kleine geheimen toevertrouwd. Ik ken een paar vrij eenvoudige methodes om het lichaam van een man van bijna twee meter door de afvoer van een badkuip te krijgen, na een nachtje weken in een bad met caustische soda.

Alban – Goed...

Ève – Maar eerst moeten we van haar af.

Alban – Van haar af?

Ève – Ik bedoel: zorgen dat ze ons niet meer voor de voeten loopt!

Alban – Je liet me schrikken...

Christelle komt terug.

Christelle – Wat kijken jullie somber. Is er iets?

Ève – Nee, nee, helemaal niet.

Christelle – Ik heb geprobeerd even te gaan liggen, maar ik kan niet slapen.

Alban – Zullen we iets drinken om een beetje te ontspannen?

Christelle – Ik weet het niet. Met die pillen die ik heb genomen... Je kunt dat beter niet mengen, toch?

Ève – Kom, één borreltje heeft nog nooit iemand kwaad gedaan.

Christelle – Het is waar dat dat zwijn nogal zwaar op mijn maag ligt... Lekker, maar... best machtig, hè?

Ève schenkt drie glazen in en laat ongezien een pil in één ervan vallen.

Alban – Ha, je hebt de spiritus weer tevoorschijn gehaald...

Christelle – Aardappelalcohol...

Ève – Een specialiteit uit Beaucon-les-deux-Châteaux.

Christelle – Beaucon-les-deux-Châteaux?

Alban – Ève heeft daar een oom wonen. Een geestelijke. 's Nachts stookt hij dit met een clandestiene ketel in de crypte van zijn kerk.

Christelle, met haar gedachten elders, luistert maar half.

Christelle – Ik vraag me af waar hij zijn minnaressen ontving.

Alban – Hotels genoeg, toch?

Christelle – Hij was zo gierig. Dat zie ik hem nog niet betalen. Ik weet trouwens zeker dat hij alleen op die datingsite zat om niet voor prostituees te hoeven betalen. Want geloof me, als je de foto's van zijn veroveringen ziet, was hij niet erg kieskeurig...

Ève – Dank je...

Christelle kijkt haar verbaasd aan.

Alban – Waarom praat je eigenlijk over hem in de verleden tijd?

Christelle – Pardon?

Ève – Je zei: hij wás zo gierig.

Christelle – Omdat hij voor mij dood is.

Ève – Kom, zeg dat niet...

Christelle – Of misschien leende een vriend hem zijn appartement... Mannen zijn in dat soort situaties helaas erg solidair. Ik bedoel jou natuurlijk niet, Alban...

Alban schenkt haar nog een glas in.

Alban – Kom, je maakt jezelf alleen maar gek... Drink liever nog iets.

Christelle – Ik weet niet wat ik heb... Daarnet kon ik geen oog dichtdoen, maar nu overvalt me ineens de slaap... Ik denk dat ik naar bed ga...

Ze zakt op de grond in elkaar.

Alban – Die pillen beginnen blijkbaar toch te werken...

Ève – Vooral de slaappillen die ik in haar glas heb gedaan.

Alban – Dat heb je toch niet gedaan?

Ève – Nu kunnen we tenminste rustig van het lichaam af.

Alban – Van háár lichaam?

Ève – Van Patrick! Help me, we leggen haar in de logeerkamer. Morgenochtend wordt ze wakker en is ze officieel weduwe.

Alban – Dan hebben we haar ook nog alle rompslomp van een scheiding bespaard.

Ève – Eigenlijk bewijzen we haar een dienst.

Ze slepen haar aan haar voeten de coulissen in en komen meteen terug.

Alban – En Patrick? Wat doen we met hem?

Ève – Met die soda duurt het misschien wat lang.

Alban – Zeker als Christelle morgenochtend in bad wil...

Ève – Daar heb je gelijk in...

Alban – We verdelen Patrick over drie vuilniszakken. Dan maken we een ritje naar het bos...

Ève – Of naar een dierentuin. Ik heb dat eens in een film gezien... Je gooit hem in het verblijf van de roofdieren en niemand vindt ooit iets terug.

Alban – Zie jij jezelf al met drie vuilniszakken door de beveiliging van de dierentuin in het Bois de Vincennes lopen?

Ève – We kunnen 's nachts over het hek klimmen.

Alban – Het Bois de Vincennes zelf is ook goed genoeg. Ik heb een schop in het tuinhuisje.

Ève – En voor... Patrick, wil je dat ik help?

Alban – Ik heb het grootste werk al gedaan. Ik regel het wel. Het is echt te smerig...

Ève – Zoals je wilt...

Hij gaat af.

Ève – Ik hoop dat ik geen enorme fout aan het maken ben, maar goed... Het is te laat om terug te krabbelen. Kom, eentje voor onderweg...

Ze schenkt zichzelf nog een glas in en drinkt het in één teug leeg. Haar telefoon gaat.

Ève – Hallo... (*Verbijsterd.*) Patrick? Als dit een grap is, is hij bijzonder smakeloos. Alban, ben jij dat? Pardon, Patrick, ben jij het echt? Nee, nee, ik ben niet verbaasd, maar... Nou ja, eigenlijk een beetje wel... O, je hebt je telefoon hier laten liggen. Ja, hij heeft me verteld over jullie... gesprek... Maar waarom moest je hem dat in hemelsnaam vertellen? Goed, nu is het gebeurd... Het moest er ooit van komen... Oké, ik zeg het hem. Ja. Bedankt dat je belde. Trouwens, heb je Christelle gesproken? Ja, ik denk dat ze iets vermoedt. Zo kun je het wel zeggen... Oké, dag Patrick... (*Ze hangt op.*) De klootzak heeft me mooi voor gek gezet...

Alban komt terug met vuilniszakken.

Ève (*alsof er niets aan de hand is*) – En, klaar?

Alban – Ja. Het duurde even. Door de vorst begonnen de stukken aan de bodem van de vriezer vast te kleven... Ik moest ze met een ijspriet losmaken...

Ève – Arme Patrick... Het doet vreemd om hem zo te zien, klaar voor de grote recycling...

Alban – Ik weet echt niet hoe ik je moet bedanken. Dit is een ongelooflijk bewijs van liefde.

Ève – Vergeef je me dat onvrijwillige overspel dan?

Alban – Natuurlijk... Je hebt me laten zien hoeveel je van me houdt.

Ève – En ik vergeef jou dat je je beste vriend zonder iets te zeggen in mijn bed hebt gelegd. Afgesproken?

Alban – Ik moet nog twee zakken halen.

Ève – Ik help je wel...

Alban – Weet je het zeker?

Ève – Zoals jij daarnet zei... In goede en slechte tijden...

Ze gaan af. Christelle komt op, nog half versuft.

Christelle – Zijn jullie daar? Waar heb ik in vredesnaam mijn telefoon gelaten?

Ze kijkt nieuwsgierig naar de vuilniszakken. Terwijl ze haar telefoon zoekt, vindt ze onder het kussen van de bank het bebloede overhemd met de manchetknopen... Gealarmeerd komt ze langzaam uit haar roes. Ze opent een zak en sluit hem meteen weer, vol afgrijzen... De twee anderen komen terug met nog twee zakken.

Alban – Christelle, wat doe jij hier?

Ève – Slaap je niet?

Christelle – Nee... Nou ja, wel... Ik was alleen mijn telefoon vergeten...

Alban – We wilden net het vuil buiten zetten...

Christelle – Ik ga weer naar bed. Let maar niet op mij...

Ze gaat zichtbaar bang af.

Alban – Denk je dat ze iets vermoedt?

Ève – Misschien moeten we haar ook maar om zeep helpen?

Alban – Zou je voor mij zelfs willen doden? Daar word ik bijna bang van...

Ève (*in vervoering*) – Ken je dat lied van Piaf? L'Hymne à l'amour! (*Zingt.*) Ik zou mijn vaderland verraden, mijn vrienden verloochenen, als jij het me vroeg.

Alban (*ongerust*) – Luister, ik moet je iets bekennen...

Ève – Zeg niet dat je nóg iemand hebt gedood!

Alban – Nee, juist niet... Nou ja, wel, maar...

Ève – Arme Patrick... Hij was toch een vriend. Ik wil graag nog één keer afscheid van hem nemen. In welke zak zit zijn hoofd?

Alban – Als ik jou was zou ik dat niet doen...

Ève – Volgens mij moeten wij eens goed praten, vind je niet...?

Alban – Oké, het is Patrick niet die in die vuilniszakken zit.

Ève – Hoezo, Patrick niet? Heb je iemand anders gedood?

Alban – Nee, ik bedoel dat ik niemand heb gedood... Hoe kon je dat eigenlijk geloven?

Ève – Ik weet eerlijk gezegd niet meer wat ik moet geloven... (*Ze opent een zak en haar glimlach verstijft.*) Nee... Wat afschuwelijk... Dus je hébt echt iemand gedood?

Alban – Nee! Nou ja, ja, maar...

Ève – Wat is dat?

Alban – Het wildzwijn...

Ève – Het wildzwijn? Maar Alban, jij jaagt helemaal niet... Of is dat soms nóg iets wat je voor me verborgen hebt gehouden?

Alban – Ik jaag niet, wees gerust. Maar het verhaal over het wildzwijn was wel waar.

Ève – Zonder gekheid... Nu ben ik benieuwd.

Alban – Ik was met Patrick. We hadden gegolfd.

Ève – Golf ook nog... Zeg niet dat je tussen de zeventiende en de achttiende hole een wildzwijn met een golfbal hebt gedood.

Alban – We reden met de auto terug van de golfbaan. Midden in het bos botsten we op een wildzwijn. We zijn zelf bijna omgekomen. Een wildzwijn van tweehonderd kilo bij negentig kilometer per uur richt behoorlijk wat schade aan, zelfs als je in een grote terreinwagen zit.

Ève – Heb je onze auto óók nog vernield?

Alban – Dat is toch niet het ergste? We raakten dus van de weg... Patrick was een beetje versuft.

Ève – En toen?

Alban – Omdat hij nog leefde besloot ik hem mee te nemen om hem te laten verzorgen.

Ève – Patrick?

Alban – Het wildzwijn! We hebben het in de bagageruimte gelegd. Alleen was het tegen de tijd dat we bij de dierenarts kwamen aan zijn verwondingen bezweken.

Ève – Wie?

Alban – Het wildzwijn!

Ève – Juist...

Alban – Omdat het toch al in de bagageruimte lag... wisten we niet wat we ermee moesten doen. Patrick kwam op het idee er paté van te maken...

Ève – O ja, dat was... Dat was een goed idee... Maar waarom heb je dan zo'n verhaal verzonnen?

Alban – Terwijl we het beest aan het uitsnijden waren... bekende Patrick dat hij met jou naar bed was geweest.

Ève – Het ontleden van zo'n wildzwijnkarkas moet hem hebben geïnspireerd... En wat vertelde hij dan precies? Want Patrick wist natuurlijk wél dat hij in het bed van zijn vriend lag.

Alban – Ja, daarom voelde hij zich schuldig. Hij wilde zijn geweten verlichten.

Ève – Zijn geweten? Patrick?

Alban – Je hebt gelijk. Ik denk dat hij me vooral wilde vernederen... Terwijl hij zich verschool achter het verhaal dat het onvrijwillig overspel was, zoals jij dat noemt.

Ève – En toen?

Alban – Uiteindelijk gaf hij toe dat hij heel goed wist wat hij deed... en dat jij het waarschijnlijk ook wist...

Ève – De klootzak... Ik zweer je dat ik...

Alban – Ik geloof je. Hij wilde me gewoon pijn doen. Ik heb het je gezegd, hij was altijd jaloers op me. Eigenlijk heeft hij me altijd gehaat. Goed, we raakten slaags en...

Ève – Vandaar het bloed op het overhemd...

Alban – Nee, dat is bloed van het wildzwijn, van toen we het in de bagageruimte legden...

Ève – Ik begrijp het...

Alban – Daarna hebben we het weer bijgelegd. Ik gaf hem een ander overhemd en hij vertrok.

Ève – En daarna?

Alban – Toen jij thuiskwam was ik kwaad op jou. Omdat je me niet had verteld dat je met hem naar bed was geweest. Ik voelde me verraden. Bedrogen.

Ève – Sorry. Maar ik zweer je dat ik het zelf niet wist...

Alban – Toen kreeg ik dat idee. Het kwam zomaar in me op. Dat arme beest in stukken snijden had me in een vreemde toestand gebracht. Ik had het recept gevonden in het Franse vrouwenblad *Femme Actuelle*...

Ève – In *Femme Actuelle*?

Alban – Om je te straffen. Ik vertelde je dat ik hem had gedood. Om te zien hoe je zou reageren. En daarna rolde het ene uit het andere...

Er klinkt een politiesirene. Ève ziet het overhemd uit een zak steken.

Ève – Dat zal Christelle zijn... Ze heeft de zakken en het overhemd gezien... Ze moet de politie hebben gebeld...

Er wordt hard op de deur gebonsd. Christelle komt binnen met een groot mes in haar hand.

Christelle – Blijf uit mijn buurt, stelletje gekken...

Ève – Rustig, we leggen alles uit. Het was gewoon een stomme grap...

Alban – Patrick zit niet in die vuilniszakken, echt waar.

Christelle – Geen beweging, of ik schiet!

Alban – Je hebt een mes...

Ève – Ik maak er één open. Dan kun je het zelf zien.

Ze laat haar de inhoud van een zak zien.

Christelle – Wat is dat voor afschuwelijks?

Alban – Een wildzwijn! Kijk dan! Het zit vol haren.

Christelle – Patrick had ook overal haar!

Ève – Niet zóveel...

Christelle – Hoe weet jij dat?

Stem buiten – Politie!

Alban – Jij hebt ze gebeld. Dan kun jij het beter uitleggen.

Ève – Dat wordt niet eenvoudig...

Christelle – Oké...

Christelle gaat af.

Alban – Het spijt me. Het was stom van me. Maar ik voelde me verraden...

Ève – Het is mijn schuld... Ik had het je meteen moeten vertellen. Maar ik was bang dat je me niet zou geloven...

Alban – We zijn allebei idioten geweest.

Ève – Zie je wel dat het nooit helpt om problemen onder het tapijt te vegen... Vroeg of laat krijg je ze in je gezicht terug...

Alban – Ja. Daarom kun jij het haar beter ook vertellen.

Ève – Wat?

Alban – Christelle! Over Patrick.

Ève – Hij bedriegt haar toch met alles wat beweegt.

Alban – Ja, maar jij bent haar beste vriendin...

Christelle komt terug.

Christelle – Alles is geregeld, ze zijn weer weg. Sorry, ik weet niet wat me bezielde.

Ève – We zijn vanavond allemaal een beetje van slag... Het zal wel volle maan zijn...

Christelle – Ik wist niet dat het volle maan was.

Ève – Als het geen volle maan is, lijkt het er in elk geval op.

Alban – Ik laat jullie alleen. Volgens mij hebben jullie nog iets te bespreken...

Alban gaat af.

Christelle – Wat bedoelde hij daarmee?

Een stilte.

Ève – Ik ben ook met Patrick naar bed geweest.

Christelle – Wat?

Ève – Ik zweer je dat het... volkomen onvrijwillig was.

Christelle – Dus dat verhaal van daarnet ging over jou... en Patrick?

Ève – Ik wilde het je al lang vertellen, maar ik wist niet hoe.

Christelle – Maar hoe is dat mogelijk?

Ève – Die klootzak van een Alban leende hem ons echtelijk bed voor zijn afspraakjes...

Christelle – Oké, ik geloof je... En ik hoef de rest niet te weten... Je bent mijn beste vriendin, toch?

Ève – Dank je, Christelle.

Christelle – We maken allemaal weleens een fout als we iets te veel hebben gedronken.

Ève – Ik was volkomen nuchter.

Christelle – Goed, daar gaat het niet om. De echte schuldige in dit hele verhaal is Patrick. Het is maar goed dat ik hem nu niet voor me heb, want ik zou hem nog kunnen vermoorden!

Ève – Je vermoordt niet zomaar iemand, wees gerust... Maar als je een advocaat nodig hebt, ben ik er voor je... Voor je scheiding bedoel ik.

Christelle – Dank je... Goed, ik laat jullie maar alleen. Jullie hebben vast ook nog iets uit te praten... Ik ga bij mijn moeder slapen. Ik zeg wel dat ik mijn sleutels vergeten ben.

Ève – Goed... Morgen zie je alles helderder... Wij allemaal trouwens...

Christelle gaat weg. Alban komt terug. Ze gaan samen op de bank zitten en zwijgen een ogenblik.

Alban – Was het echt onvrijwillig?

Ève – Laten we zeggen dat het... onbewust was.

Alban – Oké, ik doe alsof ik dat geloof.

Ze omhelzen elkaar.

Ève – Maar het is wel zo dat mijn libido er sindsdien van is opgeleefd...

Alban – Ja, dat had ik gemerkt. Ik vroeg me al af waar dat vandaan kwam.

Ève – We zouden dat vaker moeten doen.

Alban – Bedoel je... blind dates in ons echtelijk bed?

Ève – Heb jij nog meer vrienden aan wie je ons appartement uitleent zodat ze met hun minnaressen naar bed kunnen?

Alban – Ik dacht eerder aan wederkerigheid. Jij hebt vast ook vriendinnen die hun man bedriegen en een plek zoeken voor hun verboden liefde... Ik herinner je eraan dat jij één punt voorstaat... Nu ben ik aan de beurt.

Ève – Sorry, ik heb alleen maar trouwe vriendinnen...

Alban – Dat vind ik moeilijk te geloven... Daar praten we nog wel over... Maar ik moet toegeven dat het idee mij ook opwindt...

Muziek. Ze kussen.

Zwart.

EPILOOG

Drie koffers staan in een hoek van de woonkamer. Alban komt van buiten binnen en trekt zijn regenjas uit.

Alban – Schat! Ben je thuis?

Ève komt op.

Ève – En, hoe is het gegaan?

Alban – Ze zijn dol op het stuk. Ze hebben besloten het in het nieuwe seizoen te produceren.

Ève – Nee toch? Fantastisch!

Alban – En ze vonden de titel geweldig.

Ève – Een klein moordje zonder gevolgen... Dat klinkt toch beter dan Micro-ondes...

Alban – Het is dan ook gebaseerd op ware gebeurtenissen...

Ève – Min of meer...

Ze kussen.

Alban – Uiteindelijk komt alles dus toch goed.

Ève – Ik heb altijd in je geloofd... Zelfs wanneer je me de meest ongelooflijke verhalen vertelde.

Alban – Uiteindelijk heeft deze beproeving ons dichter bij elkaar gebracht. Ik beloof je dat ik nooit meer tegen je lieg.

Ève – En ik dat ik nooit meer iets voor je verzwijg.

Albans blik valt op de koffers.

Alban (ongerust) – Wat zijn dat voor koffers? Ga je nu al bij me weg? Na alles wat je net hebt gezegd...

Ève – Het zijn de koffers van Christelle. Ze vroeg of ze hier vannacht mocht slapen. Volgens mij is het niet zo goed afgelopen met Patrick... Ze weet niet waar ze heen moet.

Alban – Wat een lastpost... We komen nooit meer van haar af...

Ève – Dat zijn we haar wel verschuldigd...

Alban – Goed... Maar niet langer dan één nacht.

Er wordt aangebeld.

Ève – Dat zal zij zijn...

Alban – Oké, ik haal de champagne.

Ève – Om Christelles scheiding te vieren?

Alban – Om de productie van mijn stuk te vieren! Dan drinken we hem maar met haar.

Alban gaat af. Ève doet open en komt terug met Christelle.

Ève – Je ziet er niet goed uit. Hebben jullie ruzie gehad?

Christelle – Luister, Ève... Ik geloof dat ik iets stoms heb gedaan...

Ève – Je maakt me bang, Christelle... Wat voor iets stoms?

Christelle – Ik geloof dat ik Patrick heb gedood.

Ève – O nee, die ken ik al. Niet nog een keer!

Christelle – We hadden een kleine woordenwisseling. Het liep snel uit de hand. En ik zei dat hij onmiddellijk het huis uit moest.

Ève – En toen?

Christelle – Nou... Hij ging zijn koffers pakken. Daarna liep het een beetje uit de hand.

Ève – Een beetje?

Christelle – Ik was een kip aan het aansnijden... Ik had een elektrisch mes in mijn hand en... ik verloor even mijn zelfbeheersing.

Ève – Maar waar is hij? In het ziekenhuis?

Christelle – Helaas was het al te laat voor de ambulance. Ik wilde hem alleen bang maken. Hij kwam dichterbij om me uit te dagen. Ik maakte een reflexbeweging en... ik sneed zijn halsslagader door.

Ève – O mijn god... De nachtmerrie gaat gewoon door. Maar waar is hij?

Christelle wijst met haar blik naar de koffers.

Christelle – Nou... In de koffers...

Ève – Nee toch?

Christelle – Ik heb je advies nodig, Ève.

Ève – Mijn advies als advocaat? Maak je niet te veel illusies, Christelle. Ook al ben ik een killer... Dit krijgen we niet verkocht als een ongeluk in huis...

Christelle – Ik dacht er eerder aan hem na een badje in caustische soda door de afvoer van de badkuip te laten verdwijnen...

Ève – Daar moet ik eerst met Alban over praten...

Alban komt stralend terug en zwaait met een fles champagne.

Alban – Champagne!

De twee vrouwen kijken hem onthutst aan.

Zwart.

Einde

De auteur

Jean-Pierre Martinez werd in 1955 geboren in Auvers-sur-Oise. Hij stond aanvankelijk op het podium als drummer in verschillende rockbands en werd daarna semioloog in de reclamewereld. Vervolgens werkte hij als scenarioschrijver voor televisie en keerde hij als toneelschrijver terug naar het theater. Hij schreef ongeveer honderd scenario's voor televisie en meer dan honderdtien komedies voor het toneel, waarvan sommige inmiddels klassiekers zijn geworden, zoals *Vrijdag de 13e* en *Strip Poker*.

Tegenwoordig behoort hij tot de meest gespeelde hedendaagse auteurs in Frankrijk en in Franstalige landen. Verschillende van zijn stukken, vertaald in het Spaans en het Engels, worden bovendien regelmatig opgevoerd in de Verenigde Staten en Latijns-Amerika.

Amateur- en professionele theatergezelschappen die op zoek zijn naar toneelstukken om op te voeren, kunnen de toneelstukken van Jean-Pierre Martinez gratis downloaden van zijn websites:

<https://jeanpierremartinez.net/en/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

<https://comediatheque.net/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

Voor iedere openbare opvoering blijft voorafgaande toestemming van de SACD vereist (zie pagina 3: **Opvoeringsrechten**).

Alle toneelstukken van Jean-Pierre Martinez kunnen gratis worden gedownload
op zijn websites:

<https://jeanpierremartinez.net/en/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

<https://comediatheque.net/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

Deze tekst is beschermd door de wetten inzake intellectuele eigendom.

**Elke ongeoorloofde reproductie of namaak kan worden bestraft met een boete tot
300.000 euro en drie jaar gevangenisstraf.**

Avignon - September 2026

© La Comédiathèque - ISBN 978-2-38602-443-6